

SETMANARI REPUBLICÀ AUTONOMISTA

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
PLAÇA D'EN PERPINYÀ, 25

Sotscripció: Un mes, 50 cènts. Número solt, 10 cènts.
ANUNCIS, INTERCAL'LATS I REMITITS
Preus convencionals

La qüestió nacionalista

Bentost obertes les Corts de l'Estat espanyol i al cap del Govern el mateix Maura de l'any 1909, s'ha plantejat novament el problema de les nacionalitats ibèriques per un valent diputat basc. El curt debat que es promogué dessorbre qüestió tant important, no demostrà sinó que encare continuen governant a Espanya els mateixos homes que allà, en els temps de la vibrant actuació del nacionalisme català, qualificaren de *cuatro locos* als nostres propagandistes nacionals, no obstant avui vagin de llur braç amb nostres regionalistes (no els confonguem amb els vers nacionalistes) per a, com allavors, encubrir concupiscències, emparar caciquismes i entronitzar odiosos procediments.

La qüestió nacionalista, que, segons paraules del *leader*, el ministre de Foment senyor Cambó, no té oportunitat parlamentària, precisament quant ell i els seus amics i favorescuts *disfruten* del poder que tant han anatematitzat, és una qüestió viva i apassionadament real, avui dia, en la política i vida espanyola. I, si per culpa del benestar dels senyors regionalistes en ses poltrones de la governació de l'Estat, no pot plantejar-se el problema amb l'extensió i forma que es mereix, molt més com quant veiem països que estan passant engúnies i verdaderes preocupacions per la seguretat de l'Estat

amb motiu dels perills de la guerra, en mala hora hauràn entrat als destins de la nació uns figurins que, pensant-nos que en el cor hi tenien una idealitat, hi tenen una bossa de diners per a enlluernar als catalans cànchits que hauràn cregut en la puritat dels ideals que prediquen o predicaven abans d'ésser govern i així usdefruitar dels privilegis de tot governant; que per una cosa o altre aquí, a Espanya, d'exercir el Poder se'n diu *disfrutar-lo*.

I mentres veiem com el país irlandès s'encara valentment amb el seu sotjador, rebutjant-li la conscripció aprovada per llur govern i parlament, tenint per entremig el compromís d'Estat de guanyar la guerra, en nostre parlament hem de sentir, per boca de nostre Parnell de *guardarropia*, que les concepcions nacionalistes d'un valent diputat basc són curulles d'apassionament i estemporànies per virtut d'aprovar una reforma de Reglament del Congrés i un *modus vivendi* de l'Estat amb sos servidors de braç armat, que el mateix és indispensable a la vida nacional, com ho és la presència del *leader* Cambó i companys, salvaguardant desde dalt, els sagrats interessos morals de Catalunya.

Una vegada, el llaç Maura-Cambó va matar el programa mínim de Solidaritat Catalana. Avui, el mateix llaç Cambó-Maura, ha enterrat la memorable executòria de l'Assemblea de Parlamentaris.

I... visca Catalunya!

Quí és en Marcellí Domingo

Contestant a don Eudald Massana

La lectura de l'article publicat a «Foc Nou» de la setmana passada, ens dóna lloc a que, al mateix temps que contestem al seu autor, exposem el nostre criteri sobre qui és en Marcellí Domingo com a home públic, com a personalitat política.

No idolatrem a ningú. No tenim condicions per a jutjar els actes *d'alta política* que porten i han portat a terme els estadistes espanyols i catalans, als quals deu admirar el senyor Massana. Més, com nosaltres creiem que la *política* — a l'igual que totes les coses — deu ésser abans que tot i per sobre de tot, real i verídica; com que nosaltres desitjariem que els homes que estan encarregats de governar i dirigir els destins d'un poble diessin la veritat i fessin justícia en totes ocasions, per gran que sigui i per elevat que es trobi el que rebí les conseqüències legals de les arbitrietats comeses; nosaltres, que ens indignem quan algú es val de la seva autoritat o posició per a trepitjar impunement quelcom que nosaltres, humils ciutadans, no podem fer (ni faríem encare que podessim), ens admira la noblesa de caràcter d'en Domingo i la puresa de les seves concepcions i projectes. I aquesta altesa de mires en tots els assumptes que ell tracta, i aquest valor que es necessita per a dir les veritats, per dures que siguin i per agres que es trobin, per la raó d'ésser veritats, és el que ha fet créixer a en Domingo per sobre de tots els polítics de conveniència que, a espatlles del poble i abusant de l'autoritat que aquest els dóna, fan i desfàn, supeditant-ho tot a satisfer les seves ambicions, indignes d'homes honorats. Això és el que ha fet gran a en Domingo, i això mateix és el que el fa respectar pels seus enemics polítics i admirar dels que — com a homes — voldríem que existís, dintre el nostre poble, una forta corrent d'honorabilitat i justícia, en totes les esferes socials.

No hem estudiat l'organisme d'en Marcellí Domingo; no sabem si és *neuròtic* o si té més o menys nervis que els demés mortals; però sí sabem que en Domingo no es contradia amb els seus raonaments, ni fa criaturades, quan parla al Congrés. Senyor Massana, l'home que, com en Domingo, ha arribat al lloc que ocupa pels seus propis medis, deu pensar bé

C.

i deu expressar el seu pensament d'acord amb el què ell predica i nosaltres hi estem conformes. Els que fan criaturades, són tots aquells que volen l'acta de diputat per a *presumir* o per a coses pitjor, puix no creiem que es puguin portar molt bé en el Parlament els molts que arriben només perquè tenen una fortuna, susceptible de discussió.

Si de futejar al govern i dir en plè Congrés les veritats dites en els mítings i en la premsa, vostè en diu *criaturades* quedis amb la parauleta i nosaltres, molt orgullosos, ens quedarem amb el què les criaturades volen significar.

En Marcell Domingo, no es farà respectar del Parlament, diu vostè; pot-ser no; però en Domingo el fa tancar així que, fent honor a les seves campanyes de *neuròtic*, es proposa enraonar del Marroc en el Congrés. No s'en recorda el senyor Massana?

El Parlament, tots sabem el què és i qui s'hi fa respectar. I si el senyor Massana no ho vol saber, o no li convé dir-ho, no és suficient per a afirmar que a en Domingo no el respectaran.

En Congrés podrà no respectar al valent diputat republicà; però amb el respecte del Congrés o sense, estigui segur el senyor Massana que en Marcell Domingo, de seguir pel mateix camí que are (cosa que nosaltres no dubtem), tindrà al seu costat a tots els homes que volen moralitat política i són devots de la veritat; a tots aquells que tenen fam i sed de justícia; a tots aquells que creuen que la política hauria d'ésser l'art de governar als pobles i orientar-los en sentit de perfecció i no el medi de que quatre *vivadors* (com alguns que vostè pot conèixer, senyor Massana) es reparteixin el *botí* del poble, o els beneficis d'una cartera adquirida en pago d'una traïció. I entre una cosa o l'altre, no ens és difícil triar.

P. VEGUÉ

RÀPIDA

HULE, HULE!... — *Trista sort, la del nostre poble! Res gran, res elevat, res que tingui una importància més o menys efectiva per a la prosperitat, progrés i cultura de la nostra vila, preocupa a la generalitat dels granollerins. Es càndol, crítica barroera, baixos personalismes... Això, això és el què el poble prefereix per damunt de tot!*

— *Hola, noi! Que no vindràs a reunió?*

— *De QUÍ es tracta?* —

No ho diuen mai «de QUÉ es tracta». I, su posant que l'honra o el bon nom d'un home va a ésser discutit, o quan menys posat en entredit o bescantat, afegeixen:

— *Ah! Si és així, no cal que et digui que hi faré acte de presència.*

Al nostre poble li agrada la grimègia; i, el mateix que quan va als toros, li agrada que hi hagi hule, el dia que va a reunió.

* * *

Aiguafort andalús

Plou. El vent passa xiulant per les esclertes de la porta i l'aigua cau furienta en els vidres de la finestra, que tremolen de por. La tempesta em fa restar en la fonda vilatana, impossibilitant-me el treball i aprofito l'ocasió per a escriure quelcom als de RENOVACIÓ, aqueixa colla de joves formada en el meu poble pels que somnien i els que fan esforços per a somniar. Tractant-se d'un setmanari polític hau-

ria de parlar de política però'l jove director és un bon amic i ja em perdonarà si avui no li responc de lo que contindràn les quartilles que esperen les ganyotes *charlotesques* de les lletres per a fer-se un tip de riure o per a quedar-se serioses com rumiant algún dubte assalatat de prompte.

A aquí Montoro tinc un amic, bon amic, digne d'estudi. Té una ànima histèrica que vola perduda per no sé on mentres un li parla. Distretament escolta com si no sentís, mirant sempre lluny amb un esguard indefinit, fitant un punt ideal. A voltes riu però no exteriorment que diguessim, allargant la boca i arrugant les galtes, sino interiorment, amb la seva ànima ingènua senzilla que's transparenta en la blavor dels seus ulls grossos. Vol complicar-se el caràcter però la claretat de la seva parla el traïx, posant a la llum del món tots els seus dintres.

Es un tipu que els andalusos en diuen un *chalo* i nosaltres un *somnia-truites*.

Si no fossin alguns moments d'estranyes melangies, seria'l prototipu d'aquest gènit alegre i aventurer tan andaluç, tan propi d'aquestes terres de sol i febre.

Sembla que tingui alguna preocupació, està inquiet mirant vagament les coses. Usa amb ingeni de l'hipèrbole, tant comú en els indigenes d'aquest país.

D'intel·lignècia viva i fàcil comprensió, el seu tracte és amable, exquisit i es fa simpàtic a les primeres paraules.

Té un bon prestigi entre el sexe contrari i moltes de les vilatanes no poden amagar un geste de despit quan el veuen apoiat a la reixa de la *Soleá* cada nit... I la agraciada no pot dissimular un somris d'orgull que atravesant el *charco* (la plaça gran), ovira mirades envejoses de les amigues que dins de les reixes buides esperen que vingui'l suspirat *galán* a estendre els plecs de la seva capa per sobre els ferros, com amagant un tresor.

ESTEVE SARROCA

Montoro (Córdoba) 14 d'abril de 1918.

Excursió cultural

Atentamente invitado por el señor Vegué, maestro de las escuelas graduadas de este pueblo, tomamos parte en la excursión cultural organizada por dicho señor, secundado por sus discípulos de la clase de adultos.

Salimos de Mollet a las seis de la mañana. Tibios rayos de sol resplandeciendo al horizonte, hacen augurar un día espléndido, después de largo tiempo de temperaturas bochorrosas e ingratas de esta estación primaveral.

A las nueve llegamos a la «Mentora Alsina», situada casi en la cumbre de la montaña del Tibidabo y al pie del funicular. Nos indican que las horas de visita empiezan a las diez. Aprovechamos esta hora de espera para subir hasta la cumbre, cuya altura, como es sabido, es de 523 metros. Se divisa un panorama maravilloso. Frente a nosotros se ve Barcelona, la gran urbe, con sus pueblos agregados. Montjuich, situado hacia la derecha, parece, cual centinela, el guardián de la populosa ciudad. Al fondo, haciendo de marco, la anchurosa faja azul del mar... Visitamos la iglesia en construcción, cuya fachada es de suma esbeltez; la sala de diversiones con sus innumerables aparatos curiosos, que inducen a vaciar los bolsillos...

Por cierto que al llegar a una de las dependencias, donde hay tres espejos en los cuales el

que se mira ve su imagen reflejada grotescamente, vemos a un joven, al parecer todo ingenio, que al verse reflejado tan maltrecho, en un movimiento brusco amenaza con expresivos gestos, propinar una paliza al espejo inocente.

Huelga decir que ha sido la risa de todos, soltando cada uno una sonora carcajada, al ver cómo se improvisaban los preliminares de un *match* de boxeo.

* * *

La hora de espera ha transcurrido rápidamente. Volvemos a la Mentora, donde empiezan a llegar grupos de visitantes.

La visita es detenida; con interés creciente escuchamos las interesantes explicaciones que nos da el guía.

Contra mi voluntad, no me detengo en re-reñir cada uno de los aparatos curiosos que existen en la Mentora; sería tarea demasiado ardua para mi tosca pluma. Sí haré constar de una manera especial que salimos muy satisfechos de esta visita a donde todo cerebro estudioso tiene a escojer materia para fructíferos estudios.

Por la tarde visitamos el hospital de San Pablo, cuya construcción proviene gracias a un legado que dejó antes de morir el benemérito señor Gil y cuya completa terminación está confiada a limosnas que se recogen al efecto. De los 49 pabellones que deben levantarse, sólo hay 9 de terminados; dos de ellos ocupados ya por mujeres enfermas. En una de estas salas, que tenemos ocasión de visitar, podemos comprobar la limpieza y el orden que reina, estando montado conforme los últimos adelantos higiénicos. Todo el servicio de enfermeros se hace por galerías subterráneas. Nos dice el guía que, según revelaciones de varios médicos nacionales y extranjeros que han visitado este hospital, indican que, una vez terminado, será uno de los mejores y más grandes del mundo.

Visitamos luego el templo de la Sagrada Familia, mole inmensa que desde el año 1882 está en construcción y quizás nuestras primeras generaciones no lo verán todavía terminado. Las obras adelantan con suma cautela, por ser modestas las limosnas que se recojen. Subimos a uno de los campanarios, casi terminados, cuya altura es de 83 metros. Como dato interesante y curioso, mencionaré que se tienen de subir 364 peldaños. Al llegar arriba y divisar el vasto panorama, hay quienes de entre nosotros que quedan perplejos de ver Barcelona y su recinto, tan populosa, con tantas viviendas. Si bien se veía, desde el Tibidabo, el vasto panorama de la ciudad condal, pudiéndose hacer cargo de su gran superficie, ¡cuán notoria diferencia hay al contemplarlo desde lo alto de este campanario! Visitamos luego, acompañados del guía, el modelote, el claustro del Rosario, firmando en el álbum, como recuerdo de nuestra primera visita.

Por último nos trasladamos al Museo de Antigüedades, donde se guardan los célebres retablos de Granollers. Yo, que tuve ocasión de verlos cuando se guardaban en la casa rectoral de aquella villa, me es grato comprobar cual restauración han sufrido, pues estaban en un estado por demás lamentable a raíz de cierto vergonzoso abandono.

* * *

Sin darnos cuenta, ha llegado la hora de regreso a Mollet. ¡Cuán fugaces son las horas de excursión colectiva, peregrinando en pos de algo interesante e instructivo!

No terminaré mis modestas impresiones sin que deje de alentar al señor Vegué, discípulos y compañeros de excursión que no desmayen en la ruta emprendida. Excursiones culturales como la de hoy, tendrían de efectuarse con suma frecuencia.

No es dentro cafetines — donde se respiran aires viciados, aires malsanos; donde se fomentan, sin darse cuenta, ciertos lamentables vicios, que desde luego nada de bueno tienen, — que puedan hacerse hombres cultivados; y algunos de ellos quizás sean llamados un día a regir nuestros intereses, los intereses de todos los ciudadanos.

¡Adelante, pues, sin desmayos! Contratiempos no nos faltarán; pero sepamos afrontarlos. Y es mi sincero anhelo que de una modesta institución excursionista, pueda nacer un centro de cultura.

F. D.

Mollet, abril de 1918

NOVES

FOLLETÍ. — L'excés de treball en l'impremta on se fa RENOVACIÓ ens priva d'incloure en aquest número el quart plec del *Llibre de l'Orfeó*, de l'Amador Garrell.

RENOVACIÓ

Es ven a cà n Feliu Estaper i a l'Impremta Garrell : 10 cèntes

LA FIRA. — Partidaris decidits de fomentar la celebració de la Fira de maig, que de molts anys enrrera es celebra el dimarts de Pasqua, recordem a l'ajuntament la necessitat de fer-ne la deguda propaganda, per a que assoleixi l'importància, que tant profitosa seria per als nostres industrials i comerciants.

I, tota vegada que parlem de la fira, tenim entès que per a aquell dia es prepara un ball extraordinari en el Casino; no podrien, les altres societats i l'ajuntament, fer *algo* que fés més agradosa als forasters la seva estada a la vila, en aquella diada?

BONA NOVA. — Està ja restablert de la malaltia que l'ha tingut bastant temps en el llit, el nostre bon amic en Nicolau Clotet.

DESGRÀCIA. — Un vailet de Llíssa de Munt descobrí que el propietari en Josep Armàn, de 53 anys, era mort en un camp de la seva propietat i víctima de la ferocitat d'un goç que l'estava destroçant. Inmediatament correren les autoritats i el sometent cap on jeia el sòn etern el seu desgraciat conveí, aconseguint separar al goç de la seva víctima, que presentava la cara brutalment desfigurada. Feta l'autòpsia pel forense d'aquest partit don Ramón Coma i pel metge de Llíssa senyor Pere Bonet, sembla comprovar-se que en Josep Armàn, morí d'un atac d'assistòlia, essent víctima del seu propi goç, després de mort.

No cal dir que aquest fet ha commogut a aquell veïnat.

FUT-BOL. — A causa de la pluja, es va haver de suspendre el partit anunciat per a diumenge passat.

Avui, si el temps no fa el boig, jugaràn el «Stadium» de Barcelona, amb el nostre primer equip.

OBITUARI. — Ha mort un fillet del nostre bon amic en Joan Sitges, al qual la desgràcia sembla perseguir lo, puix fa algún temps té també greument malalta a la seva esposa.

Es per demés que li diem al nostre amic quant sentim la pena que l'amarga.

— Víctima de curta malaltia, ha mort també la esposa de l'intel·ligent industrial en Manuel Argemí, amo del Restaurant de l'Estació, qui amb tal motiu ha rebut proves d'amistat, entre les quals li demanem que hi compti la nostra.

— I també ha deixat als seus, per a sempre més, el conegut barber de la plaça de les Olles; don Joan Antigas.

E. P. D.

*Per bons carquinyolis, Caldes;
per borregos, Cardedeu.*

*I a Granollers, per rellotges
i joies fóra de preu.*

*Si un vol lluir amb poc gasto
i anar a l'hora tot l'any,*

*vagi a la Plaça i no dubti:
serveixi's de cà n BARBANY.*

L'ESTALVI. — Durant el mes d'abril passat, ingressaren, a la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis, 99,020'15 ptes. per impositcions i per reintegros es pagaren 72,523'63 pessetes.

SECCIÓ OBRERA

NOVA JUNTA. — Ha quedat constituïda en la següent forma la junta de la societat de cambres «La Alianza»: president, Miquel Bosch; vicepresident, Pere Villà; secretari, Càndid Corominas; vicesecretari, J. Mauri; tesorero, J. Dalmau; vocals, D. Barbany i P. Ribalta.

EN LLIBERTAT. — Foren posats en llibertat, baix fiança, els dos individus acusats d'haver disparat dos trets contra el majordom de la pelleria de Mollet.

UN CONGRÉS. — Per la «Federació Nacional de l'Art Fabril i Textil d'Espanya», s'ha organitzat un Congrés que tindrà lloc a Barcelona, en el «Cine Montaña», durant els dies 10, 11 i 12 de l'actual. Sentim no poder publicar, per manca d'espai, els temes que es posaran a discussió, que diuen molt en favor de l'obrer en general i especialment en favor de la comissió organitzadora.

La Associació «La Aliansa», d'aquesta vila, que des del primer de maig està ja federada, s'hi ha adherit i hi enviarà una representació.

D'ESPECTACLES

EN EL CASINO. — Diumenge passat va posar-se en escena, en el teatre d'aquesta societat, el drama *El gran galeoto*, en lloc de *Amor que vence al amor*, que en definitiva no es va poder representar. El públic, nombrós i distingit, aplaudí l'interpretació, forsa acceptable, de la famosa obra de l'Echegaray, en particular a la senyora Casals i al senyor Torrents, que foren els que més sobressortiren d'entre tots.

I are un prec a la Junta del Casino. Els que anem al teatre per a veure i sentir l'obra que es representa, quedaríem agrats al que aconseguís evitar els sorolls molestosos que es produeixen a l'obrir i tancar les portes dels palcos

del primer pis, així com també seria precís avisar al públic el començament dels actes en una forma o altre, si un dia no funcionen els timbres.

ACONTEIXEMENT. — Tot fa preveure que ho serà, un aconeteixement, l'estrena del poema dramàtic *Amor que vence al amor*, anunciada per a dimarts vinent en el Casino, per la notable companyia d'en Jaume Borràs, la qual ademés ens donarà a conèixer l'obreta d'en Rusiñol, *La casa de l'art*.

MENTIDES QUE NO FAN MAL. — Així es titula una nova obra, en un acte, original del nostre admirat amic l'Esteve Garrell, que s'estrenarà a La Unió Lliberal la nit de Corpus, diada assenyalada per al concert en que farà la seva presentació el nou mestre de l'Orfeó Granollerí l'Aureli Font.

BENEFICI. — Dijous va donar-se una sessió extra, en el «Mundial Cine», a benefici dels empleats a la casa. El públic molt nombrós, va aplaudir les cançonetes de les artistes *Teresita Padilla* i *Blanca de Navarra*, així com els balls del *Trio Makoky*.

DE L'AJUNTAMENT

En la sessió de l'ajuntament celebrada el dia 2 de maig, s'aprovaren vèries factures, amb el vot en contra dels concellers de minoria.

S'aprovaren dugues liquidacions presentades per l'arquitecte municipal i referents al cementir i les acerces.

Se deixà per a la sessió vinent la resolució de l'assumpte de les comissions convocades i constituïdes per al confeccionament del *reparto* de consums, en vista de l'ineficàcia de llur actuació i ocasionant això un entrebanc econòmic per a l'ajuntament.

Els feren vèries mocions i interpellacions.

OFICIALS

Alcaldía de Granollers

Cumpliendo acuerdo consistorial, el próximo miércoles, día 8, y hora de las doce de la mañana, se recibirán en el despacho de esta alcaldía las ofertas para la venta de cuarenta columnas de hierro enclavadas en la vía pública, bajo el tipo mínimo de 30 pesetas los 100 kilos.

Lo que se hace público a los efectos consiguientes

Granollers, 3 de mayo de 1918.

El alcalde,
JUAN MONTAÑA

DESDE LAS BARRICADAS

(Una semana de revolución en España)
Sensacional follet de 100 pàgines : 35 cèntes.
De venda a totes les llibreries i a la casa editorial Monclús : Tortosa

Botons-Agullas amb els retrats dels quatre companys del Comitè de Vaga. Venda exclusivament per a tota Espanya: *Casa Editorial Montclús*, Tortosa : Demanin-se preus

Imp. d'E, Garrell : Granollers : Telèfon 117

BANCA I BORSA

CLAVÉ, 34
GRANOLLERS

Operacions de Banca de totes classes : Negociació i cobro d'efectes de comerç : Emissió de Xecs : Ordres de Borsa : Negociació i cobro de Cupons

Ferràn Palau S. O.

Corresponsals del Banc de Barcelona (Sucursal 1) i del Banc Hispà Americà

SASTRERIA
de
J. Sitjes Freixas

Gran assortit en trajos de llana i fil
Preus baratíssims

Plaça Major, 27

Carruatjes de lloguer
d'en
Fortunat Casademunt

SERVEI INMILLORABLE
PREUS ECONÒMICS

Prim, 55 : Granollers

PRODUCTES QUÍMICS

CRAYSS

SUPER ALIMENT

Reconstituient únic per al desenrotllament dels porcs, vaques i caballs

Preu : 150 pessetes els 50 quilos

PINSO LIXUS

Únic en el món i el més econòmic

100 quilos, 44 ptes.

LLEÓ EYMARD I DAGÀ : BARCELONA
Santa Coloma de Gramanet

Fàbrica de
Estoigs i Mostruaris
de totes classes

Josep Terraza

(Abans Garí)

Plateria, 35 : BARCELONA

España Vitalicia

COMPANYIA DE SEGURS SOBRE ENFERMETATS

Metge Representant : DON ALFRED CANAL

TAULA DE SUBSIDIS

Categories	PRIMES		SUBSIDIS DIARIS			SUBSIDI DEFUNCIÓ
	De 10 a 42 anys	De 42 a 55	Medecina	Ciruj. Major	Ciruj. Menor	
1. ^a	0'60	0'95	1'50	1'50	1'00	12'50
2. ^a	1'10	1'35	3'00	3'00	2'00	25'00
3. ^a	1'60	1'85	4'00	4'00	2'50	35'00
4. ^a	2'10	2'60	5'00	5'00	3'00	40'00

NOTA IMPORTANT : El subsidi per defunció pot augmentar-se fins a 200 ptes. satisfent una sobre-prima de 0'20 ptes. cada mes.

E. Vergés Bartolí S. en C.

Articles de novitat per a senyora
Especialitat en Bruses i Brodats

Carrer d'en Fontanella, 17 : Barcelona

La Préservatrice

Companyia de SEGURS sobre Accidents del Treball i Responsabilitat Civil (Carruatges)

Representant

MANUEL PAGÉS

Carrer Nou, 10 i 12 : GRANOLLERS

Manuel Esquius Anguera

Metge Cirurgià

Consultori:

Carrer d'En Prim, 3 :: Granollers

Telèfon 131

SASTRERIA I NOVITATS

DOMINGO JUBANY

BARCELONA

Carrer de Sta. Agna, 22, 1.º

Café i Restaurant

de la

Estació de M. Z. A.

a càrrec de

Manuel Argemí

Se serveixen coberts des de 2'50 pessetes
Vins i licors de totes classes

Servei a domicili : Preus convencionals
Serviment esmerat a l'arribada dels trens

VENDA DE GEL

en tot temps de l'any

FERRER

SASTRE

Ex-tallador de la Sastreria New-York

PELAI, 34, 1.º, 2.ª : BARCELONA

L'especialitat d'aquesta casa consisteix en el bon gust en els genres, en el tall perfeccionat i en la confecció acurada